

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תבוא

"והיה כי תבוא אל הארץ... (כו, א)

"כי תבוא" ביחיד, ולא "כי תבואו", ללמדנו, שמצות העלייה לארץ ישראל חובת גברא היא על כל יחיד ויחיד בישראל, ואל יאמר יהודי היושב בגולה, אמתין עד שאחרים "יעשו עלייה", אלא יזדרז לעלות בעצמו.

הספרי מפרש "והיה כי תבוא אל הארץ..." - עשה מצוה זו שבשכרה תיכנס לארץ. אומר על כך המלבי"ם, שעצם הדבר, שבני ישראל קיבלו על עצמם מראש, התחייבות עצמית לקיים את המצוה הזו לכשייכנסו לארץ, שימש בידם כזכות לסייע בידם, שיוכלו להיכנס לארץ.

"וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט" (כו, ה)

בעצם היה הכתוב צריך לומר להיפך: "וירד מצרימה במתי מעט ויגר שם?"

מסופר בירושלמי שהראה אחד החכמים לחברו בית - כנסת מפואר ומהודר, נענה וקרא את הכתוב: "וישכח ישראל עושהו ויבן היכלות" (הושע ה, יד) - לפי שבחוץ לארץ אין להקים בנייני - פאר גדולים, כי אם לנהל חיים צנועים. זהו איפוא פשוטו של הפסוק: "ויגר שם במתי מעט" - יעקב התגורר במצרים באורח - חיים צנוע תוך צמצום. (בשם אדמו"ר רא"מ מגור זצ"ל)

"ועתה הנה הבאתי

את ראשית פרי

האדמה" (כו, י)

פעם עלתה על דעתו של הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זיע"א לקיים מצות הבאת בכורים, על דרך שאמרו חז"ל "כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו מקריב בכורים", מה עשה, קנה כבשה ושחט אותה, את הבשר חילק לעניים לשבת קודש, ומהצמר נתן לאיש חסיד אחד שהיה תמים ומופשט מענייני העולם הזה,

שיטווה ממנו כרך אחד של ציצית, ושכר שליח מיוחד ושם את כרך הציצית במקום המשתמר בבגד העליון של השליח, וחיברו שם לבגד,

ושלחו להביא את כרך הציצית אל הרה"ק רבי חיים מצאנא זיע"א.

השליח עשה שליחותו ומסר לצדיק מצאנא דברי הקדוש רבי מרדכי שהוא רוצה לקיים מצות בכורים, וכי הביא לו לשם כך כרך ציצית, נהרו פניו של הרבי מצאנא ונטל בעצמו את הדורון ממקום חיבורו אל הבגד בחשיבות גדולה, והשליח סיפר שגם הנייר שעוטף את הציצית כרך הרבי מנדבורנא בעצמו, לקח הרבי מצאנא את הנייר והטמינו בחשיבות רבה במקום מיוחד.

"ועתה הנה הבאתי" (כו, י)

ועתה - לשון מיד, הנה - לשון שמחה, הבאתי - משלי (מדרש). שלושה תנאים הם בעשיית מצוה: שלא לדחותה לזמן יותר מאוחר, אלא לעשותה לאלתר בזריזות - "מיד"; לעשותה בשמחה, כמו שכתוב: "ששים ושמחים לעשות רצון קונם" - "בשמחה"; ולעשותה אפילו בממון הדרוש לו לאדם בשביל עצמו ולא להמתין עד שיהיה לו ממון מיותר - "משלי".

(דברי שערי חיים)

"ושמחת בכל

הטוב אשר נתן לך

ה' אלוקיך"

(כו, יא)

מסביר בעל "תפארת שלמה": תהיה לך השמחה מפאת הנותן.

משל למה הדבר דומה. לאדם שמקבל מתנה מאת המלך. כמה שהוא

שמח על עצם ערכה של המתנה, שמחתו כפולה ומכופלת על כך שהמלך הוא שנתן לו את המתנה הזו.

חשיבותו של הנותן הוא העיקר בשמחתו. "ושמחת בכל הטוב" - לא רק משום שהוא טוב, אלא בעיקר משום "אשר ה' אלוקיך נתן לך", כיוון שה' הוא הנותן.

באותו דרך מפרש ר' משה ליב מסאסוב: מתי אתה יכול לשמוח "בכל הטוב"? בשעה שה' הוא הנותן לך מפרי עבודתך, ואינך נזקק למתנת בשר ודם.

כמו כן, יש לפעמים שה"טוב" הוא לרעת בעליו, בבחינת "עושר שמור לבעליו לרעתו". אלא, כאשר יודע האדם כי עושרו הוא מתת ה', אזי

לפעמים קוראים סיפורים על גדלותם של צדיקים וקדושי עליון ועל טהרת מידותיהם כבר מגיל צעיר, והאדם שואל את עצמו, **איפה הם ואיפה אני?** הם כבר בגיל שמונה היו נקיים וטהורים מכל חטא ומידה רעה, ואני...? אני בגיל המבוגר שלי עוד צריך להתמודד עם ניסיונות שכאלו... **אולי משהו לא תקין אצלי?**

צריך לדעת שלא כל מה שכותבים הוא נכון ומדויק! צריך לדעת שכל האנשים בעולם עברו ניסיונות קשים, וגם **הצדיקים הנשגבים ביותר עברו מיליוני מעברים, ניסיונות וקשיים, גדלותם שלהם היתה שלא נשברו במקומות האלו**, אלא המשיכו להלחם עוד ועוד, לא התייאשו עד שהצליחו למצוא את ה' שהסתתר בתוך כל הקשיים.

(נקודות של אור - ספינקא)

לעי"נ
הרה"צ **פנחס בן ר' בנימין ביוש**
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תבוא

"ארור מקלה אביו ואמו", שמזלזל בהם, מלשון קלון (רש"י וראב"ע) היש ספק כיצד לנהוג?!"....
(והגדת)

"אשר לא יקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם" (כו, כו)

מי שאומר כי מצוות התורה אין צורך לקיימן דווקא למעשה, אלא די אם יורד אדם לעומק מובנן ולבו מרגיש את קדושתן, בהסתמכו על דברי חכמינו: "רחמנא ליבא בעי" - אפיקורסים שכמותו הם בכלל "ארור".
(כתב סופר)

הרמב"ן מביא על הפסוק הזה מאמר חז"ל: "אמר רב אסי בשם רבי תנחום בר' חייא: אפילו למד ולימד ושומר ועשה, והיה סיפק בידו להחזיק (לומדי - תורה) ולא החזיק, הרי זה בכלל ארור".
(ירושלמי סוטה)

"ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגך כי תשמע בקול ה' אלוקיך" (כח, ב)

צריך ביאור מדוע הקללות נאמרו בשפע רב צ"ח קללות, ואילו הברכות מעט מאד?
יש לומר דעונש על חטאים אין נותן הקב"ה לאדם קודם שחטא, רק לאחר החטא, אולם שכר טוב על המצוות מקדים ה' ונותן עוד קודם פעולת המצוה. וזה הסיבה שבקללות נאמר "ובאו עליך כל הקללות האלה... כי לא שמעת", לשון עבר, ואילו בברכות נאמר "ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך כי תשמע", לשון עתיד. דקללות באות רק לאחר עשיית החטא, ואילו הברכות באות עוד קודם פעולת המצוה, וגם לאחר המעשה. אמנם השכר שונה, דקודם עשיית המצוה השכר קטן מהשכר שלאחר עשיית המצוה, השכר שדיבר כאן הכתוב הוא על קודם עשיית המצוה, ולכן לא נאמר ברכות מרובות. אולם השכר לאחר עשיית המצוה, אין לו סוף ותכלית "עין לא ראתה אלוקים זולתך", ולפי זה מבואר את הכתוב "ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו" (תהילים סב) וכבר דשו רבים מהו החסד שה' משלם לאדם עבור מצוותיו? אלא החסד הגדול שהקב"ה משלם לאדם על מעשיו הטובים עוד קודם שעשה אותם "כמעשהו" כאילו כבר עשה בפועל, ועוד גדלה מידת טובו להפליא לשלם לו לאחר מעשהו.
(בינה לעתים)

"ברוך פרי בטןך ופרי אדמתך ופרי בהמתך" (כח, ד)

בפסוקים הבאים חוזר הקב"ה שנית על אותה ברכה, ואומר (שם, יא): "והותירך ה' לטובה בפרי בטןך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך...". ואכן, בעם ישראל תמיד נחשב ריבוי הילדים כברכה

משתמש בעושרו למטרות צדקה וחסד - ואז שרויה ברכה ושמוחה בכל הטוב. אך אם אין האדם מכיר בערך זה שהכל מתת ה', הופך הטוב והעושר לרועץ.

"לא עברתי ממצוותיך ולא שכחתי" (כו, יג)

לשם מה הכפילות? אלא יכול אדם לקיים כל המצוות ולשכוח את ה' - "מצוות אנשים מלומדה". על כן מעיד על עצמו - לא שכחתי את ה'.

"ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה" (כו, טו)

יש לדייק מדוע כל הארורים נאמרו בלשון הווה כמו 'ארור מקלה אביו ואמו' 'ארור משגה עור בדרך' וכו', ורק לגבי פסל ומסכה כתוב לשון עתיד אשר יעשה, ולא כתיב 'ארור עושה פסל ומסכה'.

יש ליישב עפ"י מה שאמרו חז"ל (חולין קמב) שבמחשבת עבודה זרה החמיר הקב"ה והחשיב מחשבה כמעשה, ומעניש גם על המחשבה, וא"כ מובן שהתורה כתבה כאן 'ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה' אפילו שחושב לעשות ולא עשה נכנס בגדר ארור אשר יעשה.
(ר' שמשון מאוסטרופולי)

"ארור מקלה אביו ואמו" (כו, טז)

בחור בא לפני ה"חזון איש", הוא מבית פושר, ה' זיכהו להתחזק, הוא לומד בישיבה, אבל כשהוא חוזר הביתה, יש לו בעיה, אמו לא מכסה ראשה, ואסור לומר דברים שבקדושה כנגד שערותיה המגולות של אישה נשואה. מה יעשה, איך ישיר זמירות, ויברך ברכת המזון?

ענהו ה"חזון איש": במשנה ברורה (עה, ה) מבואר, שדי בעצימת עינים. תסתכל בסידור, ודי. אבל לבו של הבחור נקפו: "אולי מוטב צידוד כל הגוף, שלא תהיה מולי?"! החזון איש הזדעזע: "אם ההלכה מתירה, רצונך להחמיר על חשבון כבודה של אמן?! להתריס, להפנות אליה גב?! ואם היא תקום ותטרח להגיש לשלחן, ותסתובב סביב, אתה תשיר "אשת חיל" ותסתובב כנגדה כסביבון?! זו "חומרה" שתצית אש בבית, ואש גדולה ממנה בגיהנום!

ידוע כמה מקפידים בבעלזא על המנהגים ובפרט בפסח, ובפרט על מנהג רווח כהימנעות מאכילת "שרויה".

ה"שר שלום" מבעלזא צ"ל הסב לשולחן ליל הסדר, ואימו הישישה לצידו. בהגיעם ל"שולחן עורך" הוגש המרק, נטלה האם מצה, ופוררה אותה במרק, לעיניהם המתפלצות של החסידים. אבל הרבי שותק, שתקו גם הם. אכלה, ונהנתה. נטלה מצה ופוררה אותה לצלחתו של הרבי. "זה טוב", אמרה. הנהן הרבי כנגדה, גחן ואכל! הבחין בהזדעזעותם של החסידים, ואמר: "אכילת 'שרויה' אינה איסור מדאורייתא, ואף לא מדרבנן, מנהג הוא, מנהג קדוש מקדמת דנא, אבל מנהג. לעומת כיבוד אב, שהיא מצוות עשה מדאורייתא. והמזלזל בה, חלילה, עובר על

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תבוא

השפתיים. ממש מרגיש בעל הבית... הבחור מנופף לאיום באצבעו ואומר: "תשמע חביבי, אני מזהיר אותך, אל תתעסק איתי. זה לא ייגמר בטוב!"... והליצן ממול מחקה אותו בנושלוטיות, כאילו הוא יודע מה תהיה התנועה הבאה. אתם כמובן צוחקים על הטיפש שמימיו לא ראה מראה. אבל מיועדנו החליט שלפני שהוא נלחם חזיתית, הוא יברר עם אחותו מי זה הטרדן שבא להציק לו.

הוא הולך ומספר לה את הסיפור, והיא הבינה שמוחו של האח ה'מוצלח' שלה לא יקלוט בצורה רגילה. אז היא אמרה לו "עזוב! למה לריב? לך תתפייס אתו ואני מבטיחה לך שיהיה בסדר"... שמע האח בקולה וחזר לחדר. "ערב טוב"... הוא פונה לבחור בחיוך רחב. והבחור פתאום נהיה בנאדם, ענה לו בחיוך. הכפרי התלהב ושאל אותו בתנועות ידיים ושפתיים: "מה קורה איתך? הכל בסדר? חסר לך משהו?" והשני גם הוא התעניין אם הוא צריך משהו... פלאי הבריאה... משראו שניהם שהכל בסדר והם לא צריכים כלום, פנו יחד לישון...

אם נלמד זכות האחד על רעהו, "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם", גם הוא יחייך אליך מהמראה וישמח איתך... והחשוב מכל: אבא האוהב שבשמים - ה' צילך על יד ימינך - ילמד עליך זכות ויכתוב אותך לשנה טובה ומתוקה, שהרי כל מה שאתה עושה, עושה גם הצל שלך...

כך נוכל לפרש את הכתוב בו פתחנו: "ברוך אתה בבואך", אם בבואך לדון את הזולת על מעשה שעשה, אתה דן אותו לכף זכות ומשתדל להסתכל עליו בצורה חיובית

ו"ברוכה", אזי כאשר תעזוב את העולם ידונו אותו לכף זכות, "וברוך אתה בצאתך". (במחשבה תחילה)

"וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" (כת, י)

אלו תפילין שבראש (מנחות לה) דוק! "תפילין שבראש" ולא תפילין שעל הראש. כשיחוד ה', אהבתו ויראתו מונחים בתוך הראש, ולא רק מבחוץ, זה מה שגורם שייראו ממך.

"וראו כל עמי הארץ" (כת, י)

על אף גסות לבם של הגויים, גם הם מצליחים לחוש בברור, שישנו הבדל תהומי בינם לבין עם ישראל, וכשהם נתקלים בקדושה זו, הם נאלמים דום, וגם מלאך רע עונה בעל כרחו אמן. מעשה שהיה, שהגיע רבי שמואל בירנבוים זצ"ל לקליוולנד, להשתתף בחתונה, והתארח אצל תלמיד לשעבר, ששמש כאחד

וכמקור לשמחה, בשונה מן התפיסה המקובלת אצל שאר העמים, הרואים בכך טרחה ויגיעה, וכלל אינם רוצים בכך. בהגדה של פסח "מעשה רב" כותב הרב ולך בהקשר לכך, כי באחד הימים נסע רבי שאול בראך מקאשוי לארץ ישראל לבקר את אמו הזקנה. כשעמד בנמל והמתין לאנייה, נגשה אליו נסיכה מבית המלכות האנגלי ואמרה לו: "אני מכבדת מאד את התנ"ך ואף עם התנ"ך יקר בעיני - אך דבר אחד מוזר בעיני ואינני מצליחה לקלוט אותו: מדוע יש לכם, היהודים, כל כך הרבה ילדים?" אם את מכבדת את התנ"ך - השיב לה הרב תשובה ניצחת - בוודאי הנך יודעת אודות מה שנאמר בפרשת נח; האלוקים צווה את נח להכניס לתיבה מכל החיות שנים שנים, אך מן הבהמה הטהורה אמר להכניס שבעה שבעה... לפיכך אנו, הטהורים שבאומות, איננו מסתפקים בהולדת שנים שנים, אלא מבקשים לכל הפחות שבעה שבעה...

"ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך" (כת, ו)

בין הברכות הנמנות בפרשתנו נאמר: "ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך". מביא על כך רש"י במקום בשם חז"ל: "שתהא יציאתך מן העולם בלא חטא כביאתך לעולם".

וצריכים אנו להבין כיצד מברכים אדם לזכות בדבר שכזה, הלא הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, ואם ישמור עצמו מן החטא לא יזדקק לברכה, ואם לא - מה תועיל לו הברכה? חז"ל אומרים במדרש "ה' צלך על יד ימינך". דהיינו,

שכל מה שהאדם עושה הקב"ה עושה אחריו, בדיוק כמו שהצל של האדם מחקה את תנועותיו. ממילא יהודי שרוצה שהקב"ה יחון עליו וילמד עליו זכות וכתוצאה מזה יכתבהו לשנה טובה, צריך גם הוא ללמד זכות על אחרים.

משל לכפרי אחד בור וגס - המשיל הגה"ק רבי יוסף חיים, ה"בן איש חי" - שהגיע לאחותו שגרה בעיר הגדולה לביקור. ככפרי, הוא לא טרח שהחולצה תהיה במכנסיים והשיער יהיה מסורק, ומראהו היה מרושל ומוזנח. לאחר שאכל ושתה, הגיעה העת לישון. "אתה רואה את החדר האחרון משמאל?" מראה לו אחותו, "זה החדר שלך. לך לישון ואם אתה צריך משהו, תרגיש חופשי".

הבחור נכנס לחדר, והפלא ופלא... מיד כשהוא פותח את הדלת, בקיר מולו נפתחת דלת נוספת. הוא נכנס לחדר ומולו נכנס בחור נוסף. אבל הבחור הזה נראה נורא, שיער מבולגן, לבוש מרושל, ומראה מוזנח... הכפרי שלנו כועס ושואל בקול חד, כשכף ידו מסתובבת בצורת שאלה: "מי אתה? מה אתה עושה בחדר שלי?" להפתעתו הרבה, החוצפן אולי לא אומר בקול את מחשבתו, אבל עושה לו את אותה התנועה ביד, וגם עם

"אדם לעמל יולד" (איוב ה, ז)
הרה"צ רבי אשר פריינד התרחק והורה להתרחק מפינוקים. כאשר נכדו רצה להבריה ממנו יתושים, אמר לו: "יונגער מאן (אברך), צריך לסבול קצת בחיים..."
(נקודות של אור - ספינקא)

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תבוא

"והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העיוור באפלה ולא תצליח את דרכיך" (כה, כט)

אמר רבי יוסי: כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה 'והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העיוור באפלה', וכי מה איכפת ליה, לעיוור בין אפלה לאורה? עד שבא מעשה לידי. פעם אחת הייתי מהלך באישון לילה ואפילה, וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך ואבוקה בידו. אמרתי לו: "בני, אבוקה זו למה לך?" אמר לי: כל זמן שאבוקה בידו - בני אדם רואין אותי, ומצילין אותי מן הפחתין ומן הקוצין ומן הברקנין" (מגילה כד:).

כשעיוור בא לקנות דבר בחנות - אומר ה"עיני יצחק" - כיצד ידע אם הפריט תקין או לקוי? הוא שואל מישהו. אך אם חשוך וגם אחרים אינם יכולים לראות את החפץ הנקנה, לא נותרה לו ברירה אלא למשש את הפריט. זו, אם כן, הקללה הכתובה כאן, שתמשש בצהרים כמו שעיוור ימשש באפילה, ואף על פי כן לא תצליח דרכיך! מדוע? אומר הפנים יפות: הכוונה לאלו שהופכים את המצוות לעבירות, ואת העבירות למצוות. שואלים אותנו: מדוע אתה מדבר לשון הרע? והוא עונה: "על אדם זה? מצוה לדבר לשון הרע?!..." "ומדוע אתה מציק לפלוני?" "אותו מצוה לקבור..." אדם כזה לא ניתן להוכיח, כי כל כולו פועל לשם שמים... על כך אמר דוד המלך: "אלוקים זדים קמו עלי ועדת עריצים בקשו נפשי ולא שמוך לנגדם" (תהלים פו, יד) מה הכוונה "ולא שמוך לנגדם"? - הם אומרים שהקב"ה אינו נגדם במהלך זה, הם רואים את מעשיהם כמצוה לכל דבר... עתה מובן היטב: "כאשר ימשש העיוור באפילה", מעבר לעובדה שהוא עיוור, הוא נמצא באפילה, ואחרים אינם יכולים לסייע לו, כי הוא סבור שהינו עוסק בקיום מצוה.... (עיני יצחק)

"והשיבך ה' מצרים באניות" (כה, מב)

יש לדקדק מהו שאמר הכתוב באניות דווקא. ונראה, דאיתא במדרש איכה (פ"ד ס"ח כ) פעם אחת באו שונאין (של ישראל) ושלחו אצל פרעה נכה כשהוא מפרש בים הגדול, רמז הקב"ה לשלדותיהן (של המצרים שטבעו בים) והיו שטיין על פני המים, אמרו (המצרים שבספינות) אלו לאלו, מה טיבן של שלדות הללו, אמר להם אבותיהם של בני ישראל אלו, תחת אבותיכם עמדו והטביעו אותם במים, אמרו וכך עשו לאבותינו ואנחנו הולכים ומסייעין להם (לישראל), מיד חזרו (המצרים בספינות למצרים). הה"ד 'הנה חיל פרעה היוצא להם לעזרה שב לארצו אל מצרים' (ירמיה לז).

מעתה י"ל דזהו הקללה שנאמרה כאן שהרי אפשר ליקחן למצרים גם שלא דרך הים, ומ"מ יקחם ה' באניות בכדי שיתקיים בהם דבר זה שיפנו המצרים הבאים לסייע להם וישובו עם אוניותיהם למצרים. (דרך שיחה)

הר"מים בישיבת טעלוז. מיד ביציאתם של רבי שמואל ובנו רבי אריה לייב זצ"ל מבית הנתבות, הם נכנסו אל הרכב, פתחו ש"ס והתחילו ללמד. אחריהם צעד תלמיד, שהוביל את מזוודתם לתא המטען, לפתע הבחין בשני נוכרים המתבוננים בשני היהודים הלומדים, ואחד מהם אמר לחברו ברצינות: "האם אתה רואה את שני אלו? הם אינם מן העולם שלנו, הם שייכים לעולם אחר...". אותו תלמיד אף נוכח באירוע אחר, בו היה רבי שמואל, וכמה גויים צילמו אותו, כשהם ממלמלים: "הוא איש קדוש...".

"ובאו עליך כל הקללות האלה" (כה, טו)

יהודי אחד נכנס לבית הכנסת 'לדרמון' בשיכון חזו"א בב"ב, וביקש לברר היכן מתגורר הגר"ח קנייבסקי. המתפללים, שהבחינו שהוא בא ממרחקים, ויש לו משאלה חשובה מאוד, ניסו לדובב אותו כדי לשמוע מה מציק לו. 'אני רוצה לבקש מהרב קנייבסקי 'קללה'... השיב האיש. סתם ולא פירש. כיון שעל פניו נראה היה שמדובר ביהודי טוב, ושומר מצוות, הביאווה המתפללים לביתו של הגר"ח, ומשהגיע תורו, חזר על המשאלה המוזרה. 'באתי לבקש מהרב 'קללה'... לפני מספר חודשים, סיפר האיש, עליתי ארצה עם אחי, לאחר שההורים שלנו נפטרו, הרכוש המשפחתי היה גדול מאוד, והגיע ל 5 - מיליון דולרים. הכסף היה אצל אחי, וכיון שסמכתי עליו במלוא המובן, ובדמיונותיי השחורים ביותר לא חלמתי שהוא ינסה לעשוק אותי, לא חתמתי אתו על שטר, לראיה שהכסף אצלו. והנה, משהגענו ארצה, ובקשתי מאחי שייתן לי מחצית מהסכום הנ"ל, התעלם האח לגמרי מכל העניין, ואמר שמעולם לא היה אצלו כסף, בוודאי לא סכום גדול שכזה... האח לא רק התעלם ממני, אלא הלך כבר ועשה מעשה, והשקיע את כל הכסף בשיפוץ בית מלון באילת. אני רוצה שהרב יקלל את האח שלי, סיים היהודי את דבריו.

הגר"ח השיב, שמעולם לא הוציא מפיו קללה על שום יהודי, וגם עכשיו לא יעשה זאת, 'אבל אני מוכן לברך אותך שהכסף המגיע לך, יחזור אליך'.

סופו של המעשה היה, שבאחת השריפות הגדולות שהתחוללו באילת, עלה באש כל בית המלון המשופץ, ולא נותר ממנו כי אם עיי חרבות. האח ששיפץ את המקום, לא עשה עדיין ביטוח, כך שהוא איבד בן - לילה את כל הכסף שהשקיע.

הסוף הטוב של הסיפור היה שמשרד התיירות החליט להחזיר למשפץ מחצית מסכום ההשקעה שלו, בסך שנים וחצי מיליון דולרים, כאות הוקרה על 'הדאגה שגילה לעיר אילת'. האח, שראה בכך את יד ה', והבין שההפסד קרה בגלל עושקו את אחיו החליט להחזיר את הסכום שקיבל, לאחיו, ואף התעורר מכל העניין לתשובה שלימה.

(עלינו לשבח)